

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Я запевняю себе, що готова. Я давно до цього готувалася. Перебрала в голові всі можливі сценарії. Виконала вправи з візуалізації. Та все це не має значення. Щойно відчиняються двері, щойно я виходжу на яскраве світло, паніка стирає всі думки.

Я піднімаю руки, намагаючись затулити очі, але через ланцюг, яким мої кінцівки прикуті до пояса, підняти їх вище грудей не вдається. *Все буде добре, я зможу.* Засліплена світлом, іду вперед, аж поки мене не зупиняють, різко смикнувши за ланцюг.

До мене підступають чатові, з ніг до голови у білому бойовому обладунку, за яким їх неможливо впізнати. Може, я й не знаю, хто вони такі, але про їхні почуття до мене здогадатися не складно. Вони смикають за кайданки на моїх зап'ястках так, що метал боляче впирається в мою плоть, а тоді нарешті знімають з мене ці браслети. Шкіра під ними — уся в синцях і подряпинах.

Я намагаюся стояти абсолютно нерухомо, щоб не дати їм жодного приводу знову зігнати на мені свою злість. Ні, я їх не звинувачую. Хіба я можу? Я сама себе до цього довела.

Вони знімають із мене всі пута та окови, лишаючи хіба тонку чорну пов'язку на лівому зап'ястку, — мітка зрадниці — та забирають ланцюги.

А тоді я залишаюся сама.

Щоб не піддатися загрозливому тиску страху, я так сильно відводжу плечі назад, що їх аж судомить. Я зосереджуюся на цьому болю й дивлюся просто перед собою. У мене лише один шанс. Зараз не до емоцій. Провал — не варіант.

Ніби відчуючи мою рішучість, потік світла зміщується, вихоплюючи з темряви круглу арену. Всі тут. Солдати, які стоять на захисті таправляють усім у нашому місті, Емасі. З ними я зро-

стала. У них я навчалася. На них я рівнялася. І не лише я — всі кадети Академії, від мого курсу й аж до новачків. Ми тренувалися разом, прагнучи одного: стати до лав наших збройних сил, приєднатися до СРД — Спільноти Розробників і Дослідників.

Хтозна, сміятися мені чи плакати від усвідомлення того, як низько я впала.

Серед присутніх, що позирають на мене, стоячи на різнорівневих платформах, панує гробова тиша. Я шукаю очима Кейвена, але за сліпучим світлом з арени не видно облич. Зате командирів СРД бачу аж надто чітко. Та вони, здається, навіть не зауважують моєї появи — на відміну від натовпу, що важко дивиться з осудом в очах.

Попереду в центрі сидить Генералка. Голова СРД. Президентка Емаса. Моя мати. Її гладке чорне волосся, помережане сивиною, зіbrane в акуратний пучок. На брюках — ідеально випрасувані стрілки. Сорочка щільно облягає стан. Попри те, що на ній такий самий білий однострій, як і на інших офіцерах, чомусь її вбрання видається яскравішим, свіжішим.

Я розгладжую руками свій комбінезон, але все марно: коли ходиш постійно в одному одязі, складки на ньому залягають буквально назавжди. Та й волосся... Мої кучері ніколи не вдавалося приборкати. Якщо спробувати хоч якось докласти до того руку, стане тільки гірше.

Я піднімаю підборіддя і дивлюся на Генералку, поки вона нарешті не вшановує мене поглядом. Я шукаю на її обличчі тривогу. Співчуття. Підтримку.

Вона змірює мене очима з голови до ніг, і її брови зсуваються ще дужче.

Чого вона очікувала? Мене тримають у в'язниці вже кілька днів. Там якось не до того, аби перейматися зовнішнім виглядом.

Але Генералка ніколи не терпіла виправдань. Є лиш одне, що вона ненавидить ще більше, — слабкість.

Мені доводиться докласти максимальних зусиль, щоб з-під маски напускної байдужості — я знаю, вона саме цього від мене очікує — не пробилася розгубленість. Мені не можна її розчарувати. Не цього разу.

Зрештою, Генералка піднімає пещену руку зі свіжим манікюром і встає.

Це справляє на присутніх миттєвий ефект. Кадети, солдати і офіцери нашорошуються, готові ловити кожне слово.

Я саме ледве стримуюсь, аби не наслідувати їхній приклад.

Понад ареною лунає голос Сержанта Корвона:

— Академія викликає кадета Наю Тамбор...

Я здригаюсь, а наступної миті зауважую, як ледь помітно сіпнулися губи Генералки від моєї реакції. Ще хвилина не минула — а я вже заслужила першу догану.

Не можна було допустити, аби голос Сержанта заскочив мене зненацька. Звісно, саме він мав зачитувати моє обвинувачення, бо відповідав за мене, відколи я вступила до Академії. Одинадцять років. Одинадцять років тренувань, наставництва і виснажливих випробувань. За час навчання в Академії для мене та мого загону він став буквально батьком. А тепер — замість того, щоб вручити мені диплом і привітати із закінченням навчання в СРД, — Сержант збирається винести вирок.

Від сорому та приниження я не наважуюся зустрітися з ним поглядом.

Інші офіцери зазирають у планшет, який передають по колу, — в ньому історія мого навчання в Академії. Мені здавалося, що, хоч який короткий, огляд мого життя вартує щонайменше хвилини, але планшет переходить із рук у руки з дивовижною швидкістю. Коли його простягають Генералці, та лиш відмахується.

— ...визнана винною в порушенні численних правил СРД, а також, серед іншого, в зраді...

Я не зводжу очей з Генералки, поки Сержант повагом зачитує обвинувачення. Я вже давно вивчила їх напам'ять, а серце однаково стискається від кожного слова.

Все буде добре, я зможу.

Генералка байдуже кліпає, дивлячись кудись повз мене.

— Зважаючи на вищесказане, Академія позбавляє заарештовану особу всіх звань і привілеїв. Чи згоден суддівський комітет продовжувати розгляд?

Офіцери на платформі синхронно підводяться й віддають честь.

Мене зараз знудить. Про що я думала? Навіщо я це зробила?

Кімната пливе перед очима, аж коли я помічаю Кейвена. Мого найкращого друга. Мого єдиного друга. Зосередившись на його знайомому обличчі, я починаю глибоко дихати, допоки мені не вдається хоч якось опанувати себе.

На його обличчі немає тієї байдужості, як у Генералки, — там шаленіє цілий вир емоцій, а проте є одна, що проявляється найяскравіше: відчуття зраженості. *Чому ти зробила це, Нає?*

У мене стискається серце й перехоплює подих. Я хочу розповісти йому всю правду. Хочу, щоб як тоді, в дитинстві, ми завалялися на койки в казармі, і я все йому розповіла. Хочу, щоб він допоміг мені знайти рішення цієї проблеми. Йому це вдалося б, я точно знаю. Він завжди був поруч зі мною. Почасти саме йому я завдячую тим, що змогла так багато досягти в Академії.

Я відводжу погляд.

Кейвен мені не допоможе. Ніхто не допоможе. Я сама вплуталася в цю халепу — мені самій і вигрібати з неї.

— Злочинця, якого затримали сьогодні, звинувачують у нападі на офіцера СРД і мародерстві припасів. Спіравіта судили та визнали винним за всіма пунктами обвинувачення.

У Кейвена мало очі не лізуть на лоба — вочевидь, я більше не сама на арені.

Та я не можу змусити себе озирнутися, щоб побачити це на власні очі.

— Як зазначено у статуті, поправка 2В, протокол Рішення Абсолютної Певності вважається виконаним лише тоді, коли одна зі сторін-учасниць досягне беззаперечної перемоги.

Я збираюся з духом.

— Сьогоднішнє Р.А.П. — бій на смерть.

Натовп шаленіє.

Я відчуваю, як від обличчя відливає кров. Мене охоплює паніка, я боюсь, що можу от-от знепритомніти, але Сержант нарешті дивиться мені у вічі, ніби наказуючи взяти себе в руки. Дочекавшись, поки я випростаюсь, він завершує вирок:

— Нає Тамбор, відповідно до законів СРД та Академії, тобі надано останній шанс на помилування. Усі присутні сторони схвалили це рішення. Подальша доля — у твоїх руках, а я лиш маю оголосити, що вирок офіційно вступає в силу негайно.

Я різко обертаюся, збита з пантелику какофонією глузливих насмішок, що лунають навколо.

Від переляку серце падає кудись у п'яти, і я вирішую відгородитися від цього шуму. Усе, що може призвести до моєї смерті — або, що ще гірше, до провалу, — я подумки скидаю в коробку та прибираю подалі.

Це вже не тренування. Другої спроби не буде. Проте в мене за спиною — одинадцять років підготовки. За мною з трибун спостерігає Кейвен. З офіцерської ложі — Сержант. І Генералка теж не зводить очей.

Усе не просто буде добре — я виплутаюсь із цієї халепи. Поразка не розглядається.

Супротивника підштовхують уперед стусанами та кийками, і мене насамперед охоплюють сумніви. Це хлопець, можливо, трохи старший за мене, з тьмяним сивим волоссям і блідою шкірою. Та загалом на вигляд він — звичайна людина.

Я стою, як ідіотка, і мовчки витріщаюся. Дивлюся на сузір'я ластовиння, яким укриті тильні сторони його долонь і передпліччя. Дивлюся на зеленуваті переливи на кінчиках його пальців. Дивлюся на його одяг: неонову-помаранчева сорочка та бірюзові шорти — такими вони були колись, бо тепер це радше лахміття, з виду якого мимохіть здогадуєшся про тривалі тортури.

Що відбувається? Де ж Спіравіт? Де той монстр, яким СРД постійно лякала нас?

А тоді він піднімає голову.

На тлі жовто-зеленої шкіри, яка щільно облягає видовжений череп, яскраво вирізняються молочно-білі очі: незмигні, неспроможні побачити хоча б щось. У надто великому роті — надто багато зубів. На непропорційно довгих руках і ногах випинаються жилаві м'язи. Риси його обличчя міняються, ніби він не може вирішити, яку форму прийняти — чи то людини, чи то монстра.

На якусь мить мене охоплює жаль. Не так мав закінчитися мій останній рік в Академії. Мене тут не мало бути. Про що я тільки думала, коли моя мати...

Спіравіт робить перший крок уперед.

Звички, відточені за роки тренувань, беруть гору, і я приймаю бойову стійку.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

За місяць до того

Коридор повнився тишею. У командирському секторі ніколи не було аж надто людно — не так, як у решті Емаса, — та все ж було дивно крокувати поруч із Кейвеном, не притискаючись до нього плечем. Помічати ліпнину вздовж стіни, де вона впиралася в підлогу. Чути цокіт наших чобіт, який луною розноситься по цьому порожньому приміщенню, наче постріли.

Цок. Цок. Цок.

— Усе буде добре, Нає, — сказав він.

Цок. Цок.

Я знизала плечима, не в змозі промовити бодай щось через нерви.

Цок. Цок. Цок.

— Просто тримай у пам'яті все, що вивчила на тренуваннях. Стеж за тим, щоб не опускати праву руку. Не панікуй, якщо відразу не можеш знайти рішення. І зберігай спокій.

Він цілий тиждень давав мені поради. Залишався після занять, аби мене потренувати. Закидав можливими сценаріями розвитку подій. Я вже хотіла попросити його припинити. Від його метушні мені робилося ще тривожніше.

Цок.

— Не лови гав і прикривай спину, аби ніхто не підкрався ззаду...

Я намагалася зосередитися. Закарбувати в пам'яті кожне слово. Подолати бажання розвернутися та побігти назад до казарми. Навряд чи це допомогло б: мене все одно відшукали б і притягнули назад — хіба що в Генералки був би ще один привід для розчарування в мені.

Я вдихнула на повні груди.

— ...якщо відчуваєш, що тебе накриває, просто зосередься на поточному завданні. Відключи мозок, Нає. У цьому весь фокус...

Я зиркнула на Кейвена. Його, вочевидь, не накривало. На позір, він навіть не нервував. Він не розумів, чому я так відчайдушно прагну домогтися успіху. Та і як йому зрозуміти? Найкращий з нашого загону, Кейвен уже склав іспит. Уже проміняв свою сіру форму Академії на білий однострій. Він йому дуже пасує — ніби Кейвен був народжений для того, щоб його носити.

У голові мимоволі промайнула думка: це мала бути я.

Але замість купатися в променях слави в Академії мені роками доводилося гарувати — і однаково цього було недостатньо. Я лягала спати пізно, прокидалася рано, аби мати змогу провести додаткові тренування. Я працювала, зціпивши зуби, попри травми, розтягнуті суглоби та надірвані м'язи. Я викладалася більше за всіх у своєму загоні, намагаючись заслужити своє місце, але СРД не обходило, наскільки наполегливо ти працював. Наскільки відчайдушно ти прагнув стати до їхніх лав. Їх хвилювало лиш одне — результат.

А секрет успіху Кейвена був простий: нічого не брати близько до серця й ніколи не розмірковувати над наказом надто довго, ризикуючи поставити його під сумнів.

Зненацька повітря в коридорі замерехтіло, а стіни обабіч нас почали тремтіти. З них раптом почали проростати блоки, накладаючись один на одного і затуляючи прохід. Такі збої завжди траплялися миттєво — і саме тому були такими небезпечними. За якусь секунду просто перед нами звелася нова стіна, і наш широкий коридор перетворився на глухий кут.

Але ми з Кейвеном лиш наддали ходу. Збої завжди відбувалися попарно. Емас, може, й не полегшував шлях до місця, куди ти прагнув потрапити, але й у безвиході ніколи не залишав. Перед нами раптово з'явився новий коридор, і ми повернули ліворуч,